ja unohk kõige muiu ratwa juttu, surjuse ja koratuse kogoni õra,
ninu naar nõija tütard wälga palawate ormoritama. Edimäle mui-
dogi kalajalk ormak kõrneh, ilma esa ja mum ilma ratwa teedmäta.
Kui ta tõise kõrd jälle muiu atsonmik oma armulombaga kokku sai
tandise timä sedamaid õra, et tütarlate ka temä kallal, nii jorna-
jagamaljoh fehrtih olli. Mõnigi kõbelik kilma pilk sai
paketedur, mõni make kõra nojatedur, — ninu tfura oli kindma
otfuse umak jõemet termü: Kui wiel ilmak naase rõtmine
etta talõ, sis muid ei taha ma rõtta kui tebä. Ja om mulle
õdwa nui kurbu. Mis tuh mulle putur et mitme jaa timä
kõlma kuolu omma? Wõip olla korjeti teeka nui jaor, ja
naa jäiwä ilma. —

Elü kinnit ja kõneli nuormier, ja kui õdwang sai, — na-
gõsi ta ilma esa tedmata palajalt, umast uni a wootõise
wälla, ninu lät oma armuteega jutale. Kõige õrba
õnetse aije naa magusat jutku, ninu noormier naar rõiku
salpüsiõiga kodo tulema, kon ta kakundoh unale ormsontak
weel künnites: „Nonunen õdangule tale ja meie nooli, ja
full õrga olga pelga, kärü, ei ka kiwma peda tohtk, ma olõ
jo ju päämest ormoritaja kosilandõ, ker juma mitte rõtmak
ei jätä." Tütrik kutsor ka puol häbelikult peda tetä.
Poir läts kodo, ninu heidar oma asome pääle magama, kosk
esa tebä õige pia õler aije, sest et täiabü om wälga palsis
rasitfik päternit ralmir palmika, mida poir ka nii jorna
nui esaigi, härte mõistse. Kui poir unna neä asemelt õler
nõsk — keitü esa wälga õra, oma pilk ilsta nunadse poja
palge pääle waijeh, kink põse ime nii werewa olli, nui were-
nä wulega utina, ent nüüd nõrsk ralge nui kona sitt,
õdwa pälle lugudaris, kia kauka minexil. Kui esa omask
keritseps toibu, küsse ta nojalt: „Kuulõ, poig! Mis sull wiga
om, et ka nägse, nui kuolga wälli näed?" Ent poir ei õtte
kindlat midagi ninga olewat ja esa õtet tälle: „Nonoh, sull
ei olõ ninga! Mine ferula etta ja kae, mõõner ja olõ, ku
kaugalt tagasi tulem. Tfura läts ja tairtes ferula etta, ninga naar
esiti kimagt häbendellema ja nelgämä, nii ilsta oli ta nüüd.
Esa pääle ajamise ja nõudmise pääle tunnise nüüd poig nõrk
õler, nuir ta eeli õdangule nõija tütre mano käimä, ja läts timä

man, ta kõlmak maamu. „Ehk om nun nägse pik nii ilsta käimä.
Ma uutsi teda ka tõmba õdangur kindle noole nütalifer."
Elü jutuga poig, ja esi sai õige rihalfer, ninu õtet tälle: „Oi oi ja
rummal pää! Taiabü õõsel jäi julle wiel ilogi mano, aga kom-
men om ju pehe jaakk, kui ka wiel timä mano nui timä kõige
piär pattema. Kar ja, ull pää, ei ole kindlus, et mitme jaa ranõn-
ba ummi nõige taõmbani tarak leimäta, neti nõini iller nõija
tütar noska naed. — Tule jija, ja jõo kõik pudelisa jõwes ounkt,
jes saa ju nälgüüst kuolgi näks punatfer muutema!"
Tfara läts ja jäi paari kõnuga, ja ta nägo naar jalleti, innitfes
süsit werstama. — Nüüd naar pätema palmitfeja, ker esi na
puol nõida olli, uncale pujale kõnelema: „Jaud tähele, mu poig!
Kui nõija lits küse ja manu talõ, sis nõta küsk mutseiat
kepp, (mis tull ja kängü pähitfeh peät olõna) ja tõmba timä kosfõ
(platte) pits pikale, ja orma tälle alomadse otfa pääle kolmkümmend
matka, ilma ormuta, ja kaartandmiseta, nui kunagi nõijale ker
jõmo ka umma suust neelbä takk, nägu ime kulska muidgi.
Kui ja ma oppuse perrä tiet — näset ja wiel terwe kun lihaga
timä wäest rallalõ."—

Tfurall oli ka kõu, nii kugutfõ tembu-tegüü pääle täüs,
ja ta wõi kindmaste nõus, omma kõige kallimtak, kar juma-
ni nopelda, et omma ello emmegi koitse saad. — Õdangulk, kui
häbelik kõnõrüs nõigele ilmale nütalifer tull, — orte ka nõija-
tütar torjatsele tfura kängü etta, ninu takisfi timä manu, magusa
jutu jorotämisega kängü tulla. Ent tfura, ker ja alt kolmu
rahtih, timä talõsist uutsu olli; — kaard kängü pähitfeh omma
esa treijatu kepi, waar pilega õler nui rõlu, ninu tõmmar nõija
tütre kosfõ pits pikale maaha, ja sutsi tälle kolmkümmend mõtg.
alomadse otfa pääle, ninu widi talõ, nui kõgmak pini rõibõih,
hüüsik pits omast kõlgusõsk rõlli. Ent orormier tall esiti umma
asemehe ja kiidõr rahulikult magama, arwatõh, et nõija tütar
kommengule kõik wiel puol kuolult maah mada.
Kui esa tfura kummongule õler läts ajama, küsse ta: „Oh,
poig, kar umma mõrtsiat ka nõi ja muhtlõ"? Poig kõõr
silmi unõst ja ütel: „Kar ja talõ mees pääl nüüsutamast es
näe? Sinnä ma timä pääle rääwu panna wei."
Wana pätema palmitfeja naard ja ütel: „Ohoh, poig, ja or-
wat ei jõune jann wiel nõijale midägi mõõr? Küll ta talõ